

Sapantaşı 2

– HayrettinYazcı · 06 Ağustos 2011

Başıma bir beyaz fes geçirilerek başım okşandığında büyüklerimin niyetini anlamıştım. Eskilerin molla tabir ettiği, zamanın dini bilgilerini özümsemiş ve bununla saygınlık kazanmış bir aileden geliyordum. Bu süreç, bizimle, en azından yeni nesil olan benimle devam etmeliydi. Gıyabımda hafız yapılmaya karar vermişlerdi. Doğrusu olabilirdim de, ama, ben yeni inşa edilmekte olan okulun temelleri yapılırken hep ziyarete giderdim. Okula, okumaya karşı bende korkunç bir arzu vardı, bunu izah etmekte zorlanabilirim; okuma arzusu bende bir aşktı. Bu aşkıma hiç kaybetmeden hayatımı sürükleyecektim. Halen bu aşkımla birlik yaşıyorum ve en büyük mutluluğum budur.

Birgün hoca, yarın kur'an`ın birinci sayfasından ezbere başla ve tecvit temin edip gel dedi. İşte oğün bir daha hocayla görüşmemek üzere köy medresesinden ayrıldım. Bir hafta süreyle Kur`an`ı koltuğuma alıp evi terk ediyor, kayak kayıyor ve akşam eve dönüyordum. Cuma günü önemliydi ! Cuma namazında hocayla babam karşılaşacak ve tel kopacaktı !...Öyle de oldu. Geçirdiğim en zor akşamlardan biriydi. Ayaklarım yine kayaktan sular içinde akşam karanlığı çökerken eve döndüm. Rahmetli babam, bana hiç kıyamazdı. Oğlum hocaya gitmemişsin diye söylenerek yüzüme baktı. Enbüyük cevabım kafamı yere eymek oldu ! Ağlayarak dışarı çıktım. Bir daha söz açmadı ve çok sonraları;"Oğlum okusaydın iyi ederdin" diye bir telkinde bulundu.

Aynı yılın sonbaharıydı. Henüz bitmiş olan okulun yeni binasında ilkokula kaydımı yaptırdım. Öğretmenim tarafından çok sevilmiştim. Onüç günde okumaya çıktım. Bu önemli bir başarıydı. Parmakla gösterildiğimi farkediyordum. Diğer öğretmenler de her gördüklerinde başımı okşuyorlardı.. Mutluluğuma diyecek yoktu. Amacıma ulaşmak üzere çok büyük mesafe katetmiştim. Sınıfın en iyi öğrencisi bendim ve bütün öğretmenlerinde gözdesiydim. Çok kısa sürede ev halkına da bu durum yansiyacak ve onlarda memnun olacaklardı ama, içlerinde o ukte hep kalacaktı. Keşke..Keşke..Keşke...